

Arrest

nr. 215 265 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij zijn verzoek om internationale

bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient op 8 mei 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat zijn moeder op 3 mei 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit leidde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal op 7 september 2017, hierin gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 198 287 op 22 januari 2018. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 8 mei 2018 dient zijn moeder een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in haar hoofde in. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal bij beslissing van 23 augustus 2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn moeder ter staving van haar verzoek aanbracht. Zijn moeder zou na haar terugkeer naar haar beweerde geboortestreek Bandarjadid, vanuit Saoedi-Arabië, door haar neven A. en A. gearresteerd en veroordeeld worden omdat ze een illegaal huwelijk is aangegaan met M. A.. Wat verzoeker zelf aanhaalt ligt in de lijn van de asielmotieven van zijn moeder: verzoeker zou immers omdat hij de vrucht van een verboden huwelijk is, door zijn moeders neven of vermoord of gedwongen gerekruteerd worden in Bandarjadid.

Verzoeker dient de volgende documenten in om zijn verzoek te ondersteunen: een “Copie d’Acte – Naissances/2017/1103 A. H. S.” (van 30.11.2017), een “Attestation psychologique – GAMS – M. J.” (van 23.03.2018), en een “Attestation pour obtenir l’allocation de naissance - Naissances/2017/1103” (van 16.11.2017).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

De Raad merkt, net zoals de commissaris-generaal in zijn verweernota, op dat waar verzoeker aanhaalt dat er in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over het risico om als kindsoldaat te worden ingezet, de bestreden beslissing wel degelijk vaststelt dat verzoekers beweerde gedwongen rekrutering in Bandarjadid ongeloofwaardig is omdat de herkomst van zijn moeder niet geloofwaardig is bevonden. Ook daar waar de psychologe van verzoekers moeder in haar attest van 23 maart 2018 stelt dat zijn moeder vreest dat verzoeker als kindsoldaat zal ingezet worden, dit niet waarachtig te noemen is en volledig gebaseerd is op haar verklaringen.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij ook een persoonlijke vrees kent nu zij het profiel van een bastaard kind heeft en om die reden gevaar loopt. Zij wijst er op dat haar kwetsbaar profiel niet werd onderzocht en daaraan ook geen aandacht besteed werd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 12 november 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zoals ook ter terechtzitting blijkt, berust het verzoek van verzoekende partij hoofdzakelijk op dezelfde gronden die haar moeder ter staving van haar verzoek van 3 mei 2017 aanbracht. Haar moeder zou na haar terugkeer naar haar beweerde geboortestreek Bandarjadid, vanuit Saoedi-Arabië, door haar neven A. en A. gearresteerd en veroordeeld zijn omdat ze een illegaal huwelijk heeft aangegaan met M. A.. Verzoekende partij haalt zelf motieven aan die in dezelfde lijn liggen als deze van haar moeder, met name dat zij de vrucht is van een verboden huwelijk, en door haar moeders neven vermoord of gedwongen gerekruteerd zou worden in Bandarjadid.

Waar verzoekende partij er op wijst dat haar kwetsbaar profiel niet werd onderzocht en daaraan ook geen aandacht besteed werd, merkt de Raad op dat gezien de herkomst van haar moeder niet geloofwaardig is bevonden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 198 287 op 22 januari 2018, ook de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten in Bandarjadid eveneens niet geloofwaardig kunnen worden bevonden.

De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS